

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/50/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010212
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317010212.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného M. Y., nar. XX.XX.XXXX v D., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 14. apríla 2021, sp.zn. 2T/46/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. septembra 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného M. Y., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/46/2017 zo dňa 5. marca 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/104/2019 zo dňa 20. júna 2019 bol obžalovaný odsúdený za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe,

že

dňa 08.06.2016 medzi 11.40 hod. a 12.00 hod. v obci S., okres Šaľa, vystrelil zo vzduchovky na G. S., nar. XX.XX.XXXX hrajúceho sa na dvore rodinného domu s popisným číslom XXX, čím ho postrelil a spôsobil mu ľahký úraz a to strelnú ranu pred ľavou ušnicou s trvalým následkom, a to jazvou pred ľavou ušnicou, pričom brok ostal v príušnej žľaze.

V dôsledku toho, že odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a v časti výroku o zrušení výroku o treste, okresný súd rozhodoval o treste samostatným rozsudkom. Rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/46/2017 zo dňa 14. apríla 2021, za tento trestný čin, okresný súd uložil obžalovanému podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 odsek 4, § 41 odsek 1, § 42 odsek 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona súčasne bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016 zo dňa 5.3.2018, právoplatného dňa 6.3.2018 v spojení s uznesením zo dňa 13.5.2020 a spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/41/2020 zo dňa 3.9.2020 ako aj všetky rozhodnutia na predmetné výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo týmto zrušením stratili podklad.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 338-340 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na hlavnom pojednávaní doplnil dokazovanie oboznámením aktuálneho registra trestov, registra priestupkov ako aj obsahom pripojených spisov Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/237/2009, 29T/37/2016, 27T/64/2019 a 31T/89/2018. Pri znovu ukladaní trestu obžalovanému okresný súd prihliadol na ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona a zväžil všetky okolnosti prejednávanej trestnej veci, charakter trestnej činnosti, osobu obžalovaného, pomer poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti. Poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona v danom prípade nevzhladol, avšak priťažujúcou okolnosťou je pri ukladaní súhrnného trestu, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Trestného zákona) a že v minulosti bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Trestného zákona). Okresný súd poukázal na § 38 ods. 4 Trestného zákona. V danom prípade u obžalovaného v prevahe priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h), m) Trestného zákona) uložil s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov, ktorá dĺžka je dolnou hranicou zvýšenej trestnej sadzby (trest odňatia slobody od 20 mesiacov až troch rokov). Uložený trest je zároveň aj súhrnným vo vzťahu k trestu, uloženého obžalovanému v trestnej veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016 dňa 5.3.2018, ktorým mu bol uložený trest povinnej práce vo výmere 200 hodín, avšak uznesením zo dňa 13.5.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.9.2020 pod sp. zn. 5Tos/41/2020 mu bol zvyšok nevykonaného trestu povinnej práce premenený na trest odňatia slobody v trvaní 75 dní so zradením pre jeho výkon do ÚVTOS so stredným stupňom stráženia. Okresný súd teda výroky o trestoch a o zaradení do výkonu trestu v trestnej veci sp. zn. 29T/37/2016 zrušil. Pre výkon trestu odňatia slobody je obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním prejednávaneho skutku už bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin. Takto uložený trest okresný súd považoval za primeraný a postačujúci tak na generálnu ako aj individuálnu prevenciu v zmysle Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote doručil obžalovaný odvolanie (č.l. 343-348 spisu). Stručne zhrnul obsah napadnutého rozsudku. Uviedol, že hlavným dôvodom jeho sťažnosti je, že svedkovia C. D., U. Y. a Y. D. vypovedali, že v inkriminovaný deň sa nachádzal v Dunajskej Lužnej na stavbe a toto Okresný súd Galanta nebral do úvahy, pričom svedkovia spochybnili výpovede X. Y., Z. Y. a I. Q.. Taktiež poukazoval na kamerový záznam v obci S. z obecnej polície, nakoľko svedok F. K. na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že osobne videl kamerový záznam zo dňa 8.5.2016, že pred obecným úradom v S. nastupoval do motorového vozidla Felícia striebornej farby a vystupoval popoludní. Poverený príslušník PZ v Šali vyžiadal kamerový záznam z obecnej polície od F. K. avšak tento kamerový záznam už nebol k dispozícii, týmto mal za to, že poverený príslušník PZ v Šali zmaril celé vyšetrovanie, a žiadnym spôsobom sa s tým nikto nezaoberal, čo považoval za hrubé porušenie trestného konania, mal za to, že v Slovenskej republike sa spravodlivosti nedočká.

Poukázal na § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Rovnosť strán, „rovnosť zbraní“, je významným predpokladom uplatňovania kontradiktórnosti. Táto zásada, napriek tomu, že je obsiahnutá v čl. 45 ods. 3 Ústavy nebola dosiaľ uvedená medzi základnými zásadami, jej uvedenie na tomto mieste má v konaní pred súdom aj obvineným zabezpečiť možnosť uplatňovať rovnaké procesné práva v obžalobe. Vyžaduje sa dôsledné rozlišovanie medzi pojmami „subjekty“ trestného konania a „strany“ trestného konania. Subjekty majú rozličnú procesnú úlohu. Ich úloha sa v priebehu trestného konania mení s ohľadom na procesné štádium. Napríklad prokurátor v prípravnom konaní vykonáva dozor nad zachovaním zákonnosti, avšak v konaní pred súdom sa ako orgán obžaloby reprezentujúci štát stáva stranou. V konaní pred súdom preto jednotlivým subjektom vyplýva, že majú právo vystupovať pred súdom, majú prístup ku všetkým úkonom, majú právo zúčastniť sa na rokovaní súdu a podávať opravné prostriedky. Úplné rozvinutie procesného postavenia strany je však možné až v konaní pred súdom takže až tu možno vyžadovať dodržiavať a zaručiť rovnosť postavenia strán, lebo len tu má obvinený protistranu prokurátora, resp. i poškodeného.

Použitie zásady „in dubio pro reo“ vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku prichádza do úvahy len vtedy, keď pochybnosti ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Súd je preto povinný vykonať na hlavnom pojednávaní všetky dôkazy, ktoré boli zhromaždené v prípravnom konaní a ktoré majú vzťah k prejednávanej veci a v rozhodnutí sa s týmito dôkazmi vyrovnáť.

Z princípu prezumpcie neviný, zakotvanej v § 3 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti, svedčiace v neprospech obvineného.

Týmto poukazoval na to, že u vyšetrovateľa PZ v Šali ako aj na hlavnom pojednávaní navrhol a zároveň žiadal Okresný súd Galanta, aby bol predvolaný a vypočutý podnikateľ W. H. z Dunajskej Stredy, u ktorého chodieval brigádne robiť. Ani táto jeho žiadosť nebola rešpektovaná ani vykonaná skrátka bola ignorovaná, z toho dôvodu žiadal Krajský súd v Trnave, aby podnikateľ W. H. z S. W. bol predvolaný a vypočúvaný, nakoľko práve u tejto osoby vykonával stavebné práce a tak tiež v inkriminovaný deň.

Ďalej poukázal na rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 18.1.2019 sp.zn. 31T/89/2018-159 podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. f), písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona bol uznaný vinným na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 29.10.2019 rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/52/2019-210. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, § 344 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 šesť mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Týmto poukázal na to, že uložený trest, ktorý v súčasnosti vykonáva, proti jeho osobe svedčili osoby a to Z. Y. a X. Y., hlavne poukazoval na skutočnosť, že do výkonu trestu bol dodaný dňa 3.11.2019 a svedkyňa poškodená Z. Y. napísala dodatok k výpovedi, že skutok, za ktorý vykonáva trest odňatia slobody 3 roky a 6 šesť mesiacov sa nestal a bola psychicky donútená pod nátlakom a vyhrázaním manželov D. Y. a X. Y. ako svedkyňa a poškodená. Na základe týchto listín je v plnom rozsahu možné spochybniť aj výpoveď svedkyne X. Y.. Žiadal Krajský súd v Trnave, aby zväzil dodatok k výpovedi Z. Y., zároveň poukázal na kópiu, ktorú vlastnoručne napísala a podpísala.

Poukázal na kritiku, ktorá musí byť vždy podložená dôkazmi. Avšak zo strany poškodenej žiadnymi dôkazmi nebola podložená jej výpoveď. A najmä v prípade porušenia zákona by mali byť bedlivé a aktívne orgány činné v trestnom konaní, nesmie absentovať funkčná prokuratúra, ktorá by vedela veľmi účinne tmiť nezdravé vášne v spoločnosti, a to vyvoláva pocit nespravodlivosti.

Nakoľko uviedol skutočnosť pred orgánmi činnými v trestnom konaní, presne tak všetky vyjadrenia sú kreslené zo strany poškodenej a X. Y. a Z. Y. voči jeho osobe, nakoľko usvedčil ich synov I. Y., syna Z. Y. a Q. Y., syna X. Y., človek nemá šancu dokázať svoju nevinu. A prečo vlastne by ju mal dokázať, jednoducho by sa mala dokázať človeku vina. V jeho prípade žiadnymi podloženými dôkazmi nebola preukázaná jeho vina. A napriek tomu bol uznaný vinným nespravodlivo, nezákonne. Toto je naše súdnictvo. Toto je naše Slovensko. Lebo v minulosti bol súdne trestaný, je naliehavo nutné vrátiť sa ku kultúre, k vzájomnej úcte človeka k človeku, naučiť sa pokojnej argumentácii a neobviňovať sa bez dôkazov vykonávanými bludnými výmyslami.

Chrániť ústavné práva a slobody občanov je úlohou a povinnosťou súdov, ktoré vo výkone súdnej moci sú nezávislé a nestranné, čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní je viazaný Ústavou SR, a zákonom tieto ústavou dané garancie nezávislosti súdnej moci ako aj nestrannosť jej výkonu sú osobitne zdôraznené ďalším ústavným príkazom, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, čl. 38 ods. 1 základných práv a slobôd. Súd nemôže rozhodovať na základe toho, čo si želajú ľudia, ale na základe dôkazov práve v takýchto prípadoch je dôležité, aby sudca ostal nestranný a nezávislý a zvládol to v sebe. Tým ochráni náš všetkých. Tým ochráni spravodlivosť. Na základe dôkazov.

Ak sudcovia vynesú odsudzujúci rozsudok musí byť jediný objektívne možný. Nesmú prichádzať do úvahy iné scenáre. Súd musí byť o vine presvedčený. Ak zostanú dôvodné pochybnosti a o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech

obvineného. Ide o jednu zo základných zásad trestného konania - pochybnosti vždy vykladať v prospech obvineného, je to procesné pravidlo vyplývajúce z prezumpcie nevinu.

Týmto žiadal Krajský súd v Trnave, aby trestný spis vrátil Okresnému súdu Galanta a nariadil a predvolal a vypočul podnikateľa W. H. z S. W., ku ktorému chodil brigádne robiť, taktiež, aby bola svedkyňa Z. Y. predvolaná, vypočutá, k dodatku a čestnému prehláseniu, ktoré vlastnoručne napísala a podpísala, taktiež žiadal, aby bol predvolaný a vypočúvaný poverený príslušník PZ Šafa, že z akého dôvodu nebol kamerový záznam založený do spisu nakoľko Okresný súd Galanta do dnešného dňa sa nezaoberal dôkazmi, ktoré žiadal, poprípade žiadal Krajský súd v Trnave, aby navrhnuté dôkazy vykonal druhostupňový súd v Trnave. Zároveň žiadal Krajský súd v Trnave, aby bol oslobodený, nakoľko trestného činu sa nedopustil, a bolo to celé voči jeho osobe vymyslené, vykonštruované, a nebolo mu ani dokázané.

Poukázal na svoje predchádzajúce tresty, ktoré mu boli uložené Okresným súdom Galanta rozsudkom Okresného súdu Galanta 31T/89/2018 zo dňa 18.1.2019 uznaný vinným zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d). Za to bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov. Tento rozsudok bol v zmysle rozsudku Krajského súdu v Trnave 6To/52/2019 z 29.10.2019 zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a to tak, že bol odsúdený v zmysle § 344 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného poriadku, § 37 písm. m) Trestného poriadku na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, § 48 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku bol zaradený na výkon uloženého trestu od ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Rozsudkom Okresného súdu Galanta podľa § 221 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona dňa 7.4.2021 sp. zn. 27T/64/2019 a to na trest odňatia slobody na 8 mesiacov do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Týmto chcel uviesť Krajskému súdu v Trnave, že v súčasnosti má celkový trest vo výške 4 roky a 3 mesiace.

Citoval § 156 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, čím chcel uviesť, že jeho vykonávaný trest prevyšuje spodnú aj vrchnú hranicu trestnej sadzby, z toho dôvodu žiadal Okresný súd Galanta o opustenie ďalšieho trestu.

Žiadal Krajský súd v Trnave, aby zrušil rozsudok prvostupňového súdu a opustil jeho osobu od ďalšieho trestu, nakoľko pôvodný trest je dostatočný na jeho výchovu, nakoľko po odpykaní trestu sa chce vrátiť k svojej rodine.

Vyjadrenie k odvolaniu (č.l. 352 spisu) podal obhajca obžalovaného. S právnymi a skutkovými tvrdeniami jeho klienta uvedenými v odvolaní sa plne stotožnil, nakoľko sa zakladajú na doteraz zistených skutočnostiach tak v prípravnom konaní tak aj v konaní pred súdom. Jeho klientovi bol predmetným rozsudkom uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Galanta 29T 37/2016. Vzhľadom na skutočnosť, že si jeho klient v súčasnosti odpykáva trest odňatia slobody vo výške 3 rokov a 6 mesiacov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta 31T/89/2018 je podľa jeho názoru dostatočným trestom na resocializáciu obžalovaného a pre jeho návrat do riadneho občianskeho života. Trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov svojim rozsahu povyšuje represívnu stránku trestu nad jeho výchovnou stránkou. Na prevýchovu obžalovaného je hlboko presvedčený, že postačuje aj trest v omnoho menšom rozsahu, ktorý postačí k uvedomeniu si obžalovaného o protizákonnosti jeho konania a zároveň mu dá čím skôr možnosť vrátiť sa do pozície zodpovedného a slušného človeka. Rozsah zníženia výmery pôvodného trestu uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Galanta ponechal na zváženie Krajského súdu.

Generálnu námietku zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku v spojitosti so žiadosťou o odňatie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku (č.l. 355-356 spisu) podal obžalovaný. Stručne zhrnul obsah napadnutého rozsudku. Takisto žiadal o odňatie trestnej veci sp. zn. 2T/46/2017-388 v pôsobnosti Krajského súdu Trnava a túto prikázať na ďalšie konanie do pôsobnosti Krajského súdu v Bratislave. Za primárny dôležitý dôvod na delegáciu veci však považoval skutočnosti, ktoré považoval za dostatočný

dôvod svojej podanej generálnej námietky a zaujatosti, nakoľko pani sudkyňa JUDr. Eva Schweitzerová osobne sľúbila, že v tejto trestnej veci sp. zn. 2T/46/2017 do výkonu trestu odňatia slobody sa nedostane, nakoľko mal s pani sudkyňou krátky pohovor a to v budove Okresného súdu v Galante. Keď pani sudkyňa oznámila, že skutok, za ktorý je stíhaný, nespravil a za to nemôže, že poverený policajt zmaril celé vyšetrovanie, že nevyžiadal kamerový záznam, taktiež pri pohovore pani sudkyňa povedala, že svedkovia mu môžu potvrdiť, že v inkriminovaný deň sa nachádzal v robote. Pani sudkyňa mu povedala, že vyše dvadsať rokov robí sudkyňu, ale ešte s takým prípadom sa nestretla, že má byť kludný, že ona pani sudkyňa má na Krajskom súde v Trnave známosti a to JUDr. Martina Žovinca, Mgr. Kristína Ferencziová, JUDr. Katarína Batisová, ďalej uviedol, že Krajský súd v Trnave väčšinou potvrdzuje rozsudky prvostupňového súdu bez prešetrenia spisového materiálu, poukázal na rok 2009, keď bol odsúdený okr.sú.GA za zločin lúpež § 188 ods. 1 Tr. zák. na odňatie slobody 8 rokov samosudcom JUDr. Daniel Miženko a odvolal sa na Krajský súd v tom smere že prvostupňový súd porušil jeho práva na obhajobu a Krajský súd v Trnave spravil tú istú chybu a potvrdil rozsudok prvostupňového súdu v Galante, avšak dňa 15.5.2013 Najvyšší súd SR v Bratislave zrušil rozsudok na základe procesnej chyby, z toho dôvodu nemal žiadnu dôveru na Krajskom súde v Trnave, nakoľko do dnešného dňa žiadal spravodlivý a nestranný súd. A do dnešného dňa mu nebolo vyhovené a to len za jeho minulosť, nakoľko súd prvostupňový ani druhostupňový nepreverujú, či sa skutok stal alebo nestal, v právnom štáte sa toto nemohlo stať, toto nie je právny štát. Týmto navrhol, aby podľa § 23 Tr. por. odňal označenú trestnú vec č. k. 2T/46/2017-338 v pôsobnosti Krajského súdu v Trnave a túto prikázal na ďalšie konanie do pôsobnosti Krajského súdu v Bratislave zhodnej inštancie.

V žiadosti o vykonanie dôkazov zo dňa 22.6.2021 (č.l. 372-374 spisu) obžalovaný uviedol, že má za to, že Okresný súd a Prokuratúra v Galante a Krajský súd a Krajská prokuratúra v Trnave sú zaujatí voči jeho osobe, nakoľko Okresná prokuratúra v Galante dva krát podala odpor voči rozsudku, avšak žiadny priami dôkaz nebol nato, aby bol uznaný za vinného v trestnej veci a Krajský súd v Trnave dva krát vrátil prvostupňovému súdu Galanta, aby znovu rozhodol a vyniesol trest. A z toho dôvodu má pochybnosti, že krajský súd a okresná prokuratúra majú osobný záujem o trestné veci, čo je v rozpore so zákonom.

V generálnej námietke zaujatosti zo dňa 8.7.2021 (č.l. 376-378 spisu) obžalovaný uviedol, že krajský súd má na trestnej veci osobný záujem, pričom podrobne poukazoval na procesný postup ako v tejto trestnej veci tak aj v iných trestných veciach a poukázal aj na bližšie nevysvetlené známosti. Navrhol, aby podľa § 23 Trestného poriadku odňal označenú trestnú vec č.k. 3To/50/2021 podľa § 156 odsek 2 Trestného zákona z pôsobnosti Krajského súdu v Trnave a túto prikázal na ďalšie konanie do pôsobnosti Krajskému súdu Bratislava alebo inam na súd zhodnej inštancie.

V generálnej námietke zaujatosti zo dňa 19.7.2021 (č.l. 389-391 spisu) matka obžalovaného uviedla, že Okresný súd Galanta aj súd Trnava sú zaujatí voči jej synovi. Poukázala na bližšie nevysvetlené konexie a predchádzajúci procesný postup. Vytýkala, že na predchádzajúcu generálnu námietku obžalovaného nikto nereagoval.

Prokurátor nepodal proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obžalovaného, obhajcu a prokurátora krajskej prokuratúry.

Bola oboznámená námietka zaujatosti zo dňa 4.5.2021, zapísaná pod č. 3Nto/3/2021, o ktorej odvolací nerozhodoval, nakoľko je založená na procesných dôvodoch. Boli oboznámené ďalšie doplnené námietky zaujatosti podané obžalovaným z č.l. 372-374 spisu a č.l. 376-379 spisu, ktorú podala matka obžalovaného a obžalovaný bol poučený, že sa o nich konať nebude.

Bol oboznámený rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 14.4.2021, sp. zn. 2T/46/2017, odvolanie obžalovaného č.l. 343-348, žiadosť obžalovaného č.l. 372-374, generálna námietka zaujatosti obžalovaného č.l. 376-379, sťažnosť D. Y.l. 389-391, priestupky č.l. 380-388, lustrácie: RT, CDB č.l. 399-400, podstatný obsah spisu.

Prokurátor krajskej prokuratúry mal za to, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu správny a uložený trest je primeraný. Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Obhajca obžalovaného zotrval na podanom odvolaní. Uvedol, že na Okresnom súde v Galante prebieha obnova konania vo veci 31T/89/2018 a 6To/52/2019, ktorými rozsudkami bol uložený trest odňatia slobody 3 roky a 6 mesiacov. Zároveň prebieha obnova konania vo veci sp. zn. 29T/64/2019, kde bol obžalovanému uložený trest vo výške 8 mesiacov. V oboch sporoch majú listinné dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú nevinu obžalovaného, na čo poukázal vo svojom odvolaní, avšak samotný priebeh obnovy konania preukazuje tieto skutočnosti. Čo sa týka druhej obnovy, majú k dispozícii rozsudok okresného súdu ohľadne povinnosti matky, že sa jeho klient tohto skutku nedopustil. Navrhol, aby krajský súd vec vrátil a zaviazal okresný súd, aby vyniesol rozhodnutie až po právoplatnosti vyššie uvedených rozhodnutí. V konečnom návrhu sa vyjadril, že navrhuje, aby bol rozsudok Okresného súdu v Galante zrušený a alternatívne navrhol zníženie uloženého trestu alebo vrátenie vecí na rozhodovanie.

Obžalovaný sa pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo odvolací súd zistil :

- námestníčka okresnej prokuratúry podala dňa 4.4.2017 pod č. 2 Pv 252/16/2202-50 obžalobu na M. Y. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona
- okresný súd vydal dňa 27.10.2017 trestný rozkaz (č.l. 216 spisu), proti ktorému podala námestníčka okresnej prokuratúry odpor (č.l. 223)
- okresný súd vykonal pred zrušením rozsudku v časti výroku o treste odvolacím súdom dokazovanie výsluchom obžalovaného M. Y., výsluchom svedkyne I. Q., výsluchom svedkyne X. Y., výsluchom svedkyne Z. Y., výsluchom svedka D. U., čítaním výpovede svedka D. U. z prípravného konania z č.l. 111-112, výsluchom svedka F. K., výsluchom svedka Y. D., čítaním výpovede svedka Y. D. z prípravného konania z č.l. 90, výsluchom svedka C. D. z prípravného konania z č.l. 96, výsluchom svedka U. Y., čítaním výpovede svedka I. D. z č.l. 85, čítaním znaleckého posudku Dr. Móresa č.l. 117-152, oboznámením zápisnice o vydaní a vrátení vecí č.l. 154-155, zápisnice o preverke výpovede na mieste č.l. 156-169, zápisnice o OMC, plánu a fotodokumentácie č.l. 170-178, úradných záznamov z vykonanej preverky č.l. 179-180, lekárskeho správ č.l. 181-191, úradných záznamov č.l. 194-197, posudkov, výpisu z RT, ÚEP č.l. 199-209
- okresný súd rozhodol rozsudkom sp.zn. 2T/46/2017-275 zo dňa 5.3.2019 (č.l. 275 spisu), proti ktorému podal odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry, pričom krajský súd uznesením sp.zn. 3To/104/2019-292 zo dňa 20.6.2019 (č.l. 292 spisu) podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol
- okresný súd vykonal po zrušení rozsudku v časti výroku o treste odvolacím súdom dokazovanie výsluchom obžalovaného M. Y., čítaním výpisu z registra priestupkov na č.l. 317, náležitého obsahu pripojených spisov OS Galanta 1T/237/2009, 29T/37/2016, 27T/64/2019, 31T/89/2018

Krajský súd sa už zaoberal touto trestnou vecou, keď na základe odvolania podaného prokurátorom okresnej prokuratúry krajský súd svojim uznesením zrušil skorší odsudzujúci rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, pričom pri vyhotovovaní uvedeného uznesenia došlo k chybe v písaní, nakoľko výrok zachytený v zápisnici o neverejnom zasadnutí zo dňa 20.6.2019 (č.l. 291 spisu) nebol bezchybne premietnutý do znenia výroku uznesenia zo dňa 20.6.2019 (č.l. 292 spisu), a teda na opravu zmienennej chyby v písaní bude potrebné vyhotoviť samostatné opravné uznesenie.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obžalovaný sa vzdal práva podať odvolanie proti skoršiemu odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu listom zo dňa 6.3.2019 (č.l. 279 spisu) a prokurátor okresnej prokuratúry podal odvolanie proti výroku o treste, preto skorší rozsudok okresného súdu zo dňa 5.3.2019 sp. zn. 2T/46/2017-275 (č.l. 275 spisu) vo výroku o vine je právoplatný. Na základe uvedených

skutočností je zrejmé, že po zrušení skoršieho rozsudku okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu odvolacím súdom, okresný súd rozhodoval len o výroku o treste.

K generálnej námietke zaujatosti:

K generálnej námietke zaujatosti je nevyhnutné uviesť, že na verejnom zasadnutí bola oboznámená námietka zaujatosti zo dňa 4.5.2021 zapísaná pod sp. zn. 3Nto/3/2021, ku ktorej boli doplnené ďalšie námietky zaujatosti podané obžalovaným na č.l. 372-374, 376-378 spisu a matkou obžalovaného na č.l. 389-391 spisu. Na mieste je sa vyjadriť, a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Ndt/17/2020, že obžalovaný vo svojom podanom návrhu deklarované známosti sudkyne okresného súdu so sudcami krajského súdu žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval (či by malo ísť o rodinnú známosť, priateľskú alebo inú obdobnú známosť), a taktiež bližšie nepredložil alebo neoznačil dôkazy, ktoré by preukazovali skutočnosti ním tvrdené v návrhu na odňatie a prikázanie veci.

Obžalovaný v danej súvislosti nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by tvrdeným okolnostiam nasvedčoval a jeho tvrdenia o možných známostiach sudkyne okresného súdu so sudcami krajského súdu (JUDr. Žovinec, JUDr. Batisová a Mgr. Ferencziová, ktorí v predmetnej veci ani neboli členmi zákonného senátu) zostali ničím nepodložené, preto toto jeho tvrdenie nemôže vyvolať pochybnosti o nezaujatosti sudcov krajského súdu, ktoré by odôvodňovalo ich vylúčenie a na základe ktorých by bolo možné konštatovať existenciu dôležitého dôvodu na odňatie predmetnej veci a jej prikázanie inému krajskému súdu.

Ďalšie skutočnosti namietané obžalovaným boli procesného charakteru o ktorých sa v zmysle ustanovenia § 32 ods.6 Trestného poriadku nerozhoduje.

Taktiež bol namietaný procesný postup krajského súdu v iných trestných veciach obžalovaného, preto sa o takejto námietke nekoná.

O námietke zaujatosti matky obžalovaného založenej na tých istých dôvodoch, aké uvádzal obžalovaný sa nekoná, nakoľko ich vzniesla neoprávnená osoba. (§ 10 ods.10 a § 32 ods.3 Trestného poriadku)

Krajský súd na záver sumarizuje, že obžalovaný v predmetnej veci neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť podozrenie z nestranného, neobjektívneho alebo nezákonného postupu pri rozhodovaní v tejto veci, pričom neboli zistené ani žiadne iné skutočnosti naznačujúce porušenie práva na obhajobu príp. práva na spravodlivý proces.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

K odvolacím námietkam obžalovaného, že svedkovia C. D., U. Y., Y. D. videli obžalovaného v Dunajskej Lužnej na stavbe, že svedok F. K. videl na kamerovom zázname, že obžalovaný nastupuje do motorového vozidla, že poverený príslušník PZ vyžiadal kamerový záznam až po tom čo nebol k dispozícii, že je nevyhnutné aplikovať zásadu kontradiktórnosti a in dubio pro reo, že svedkyňa Z. Y. napísala dodatok k výpovedi že skutok sa nestal, že bol nezákonne a nespravodlivo uznaný vinným lebo v minulosti bol súdne trestaný, že žiadal vypočuť svedka podnikateľa W. H. z Dunajskej Lužnej a svedkyňu Z. Y. k dodatku a k čestnému prehláseniu a povereného príslušníka PZ k dôvodom nezaloženia kamerového záznamu do spisu, je nevyhnutné sa vyjadriť, že právoplatnosť v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a záväznosť ako prejavy stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp .zn. 4 Tdo 47/2014 zo dňa 14. júla 2015) Atribút nezmeniteľnosti rozhodnutia znamená definitívne skončenie prípadu s výnimkou mimoriadnych opravných prostriedkov. Atribút záväznosti rozhodnutia je výrazom konečného rozhodnutia v merite veci, a teda ide o vyriešenie prípadu definitívne a záväzne.

Uvedené odvolacie námietky obžalovaného smerujú proti výroku o vine, ktorý je už právoplatný, čo sa prejavuje aj v tom, že v tejto časti už nemožno ani účinne navrhovať ďalšie dôkazy a ani vykonávať ďalšie

dokazovanie, a teda výrok o vine nie je možné na základe obžalovaným podaného odvolania v rámci odvolacieho konania preskúmať v merite veci, čo vylučuje v rámci odvolacieho konania aj zmenu alebo zrušenie výroku o vine. V súčasnosti zostalo predmetom konania už len rozhodovanie o zákonnosti a správnosti výroku o treste, pričom uvedené odvolacie námietky nesúvisia s otázkou ukladania trestu. To znamená, že uvedeným odvolacím námietkam nemožno priznať úspech.

V zmysle čl. 144 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky: Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

K odvolacej námietke obžalovaného, že sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní je viazaný Ústavou SR a zákonmi, a že rozhoduje na základe dôkazov je dôležité uviesť, že uvedené konštatovanie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a Trestným poriadkom, avšak z obsahu odvolania nie je zrejmé, aké nedostatky v tejto súvislosti vyčíta obžalovaný rozhodnutiu okresného súdu, a teda uvedenej odvolacej námietke nemožno priznať úspech.

b) Zásada absorpčná (pohlcovacia), ktorej obsahom je pravidlo, že vyšší, resp. prísnejší trest pohlcuje trest nižší (poena maior absorbet minorem). Je opakom kumulačnej zásady a jej uplatnenie je východiskom pri privilegovanom trestaní súbehu. Vyskytuje sa v troch formách, a to ako absorpcia trestných činov, absorpcia trestných sadzieb a absorpcia trestov. Pri uplatnení tejto zásady sa teda páchatel potrestá a trest sa mu uloží iba za trestný čin najprísnejšie trestný. Použitie tejto zásady sa v odbornej literatúre odôvodňuje hlavne tým, že páchatel spáchal ďalší trestný čin bez toho, aby bol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu zo zbiehajúcich sa trestných činov. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 106/2011-85 zo dňa 28.11.2012).

V tretej časti, šiestej hlave Trestného poriadku o odvolaní a konaní o ňom (§ 306 až 329) v § 322 ods. 3 vete druhej Tr. por. sa premieta zásada zákazu reformatio in peius (t.j. zákaz zmeny k horšiemu), čo v praxi znamená zákaz zmeny napadnutého rozhodnutia v neprospech obžalovaného na podklade opravného prostriedku podaného len v jeho prospech. Preto súd rozhodujúci o odvolaní, ani súd, ktorému vec bola prikázaná, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nemôže zmeniť rozhodnutie v neprospech osoby, ktorá ako jediná podala odvolanie alebo keď len v jej prospech bolo podané odvolanie inou oprávnenou osobou (pozri tiež § 327 ods. 2 Tr. por.) V zmysle § 322 ods. 3 vety druhej Tr. por. (rovnako v zmysle § 327 ods. 2 Trestného poriadku) za zmenu rozhodnutia v neprospech obžalovaného treba považovať zmenu v ktoromkoľvek výroku, ak zhoršuje postavenie obžalovaného a priamo sa ho dotýka. Nejde teda len o následky trestnej zodpovednosti v podobe trestu. Zmena k horšiemu, teda zmena v neprospech obžalovaného sa môže prejaviť najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, druhu a forme ochranného opatrenia, ako aj v rozsahu spôsobenej škody. (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č 15/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 102/2010 zo dňa 6.12.2010)

Odvolací súd v spojitosti s touto zásadou poukazuje na judikatúru ústavného súdu, v ktorej uviedol (uznesenie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 392/2010 z 19. októbra 2010, nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 110/2012 z 3. októbra 2012, uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 163/2012 z 25. októbra 2011), že sa stotožňuje aj s judikatúrou Ústavného súdu Českej republiky (I. ÚS 670/2005) a všeobecných súdov pôsobiacich v Českej republike v trestných veciach, z ktorej vyplýva, že „Za zmenu rozhodnutia v neprospech obvineného možno považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku, pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka...“ (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5 Tz 57/98 z 1. júla 1998, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 6 Tdo/1088/2002 z 15. januára 2003, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 6 Tdo/535/2008 z 22. mája 2008), alebo hovorí o tom, že „zákaz reformatio in peius“... tiež znamená, že „sudcovi (súdu), ktorý prejednáva odvolanie, nie je dovolené zmeniť rozhodnutie prvostupňového súdu k horšiemu, inak by sa totiž právo na podanie opravného prostriedku stalo do značnej miery formálnym, kedy síce určité osoby by mali právo podávať opravné prostriedky, ale z obavy, že toto právo by sa mohlo obrátiť proti nim, by ho radšej nevykonávali“, ktorá (judikatúra) je v súlade s právnou teóriou (Šámal, P.: K úprave trestného procesu v rokoch normalizácie alebo Vývoj práva v Československu v rokoch 1945 -1989, Praha: Karolinum, 2004. s. 328). Zákaz reformatio in peius je potrebné chápať nielen z pohľadu následkov trestnoprávnej zodpovednosti, ale nevyhnutne ho interpretovať podstatne širšie. Za zmenu k horšiemu v neprospech

obvineného je potom nutné považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku (o vine - v skutkovej vete, jej právnom posúdení, o treste - použitie všetkých ustanovení pri ukladaní trestu, o ochrannom opatrení a o škode), pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka, bez ohľadu na to, o ktorej otázke z tých, o ktorých sa v trestnom konaní rozhoduje, bolo v danom prípade rozhodované. Týka sa to aj zrejmých nezákonností v týchto výrokoch, ktoré by bolo možné napraviť iba v prípade, ak by opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený v neprospech obvineného. Extenzívna aplikácia zákazu reformatio in peius musí byť spôsobená i zrejmým faktom, že posledným arbitrom toho, čo je, či nie je na jeho prospech, musí byť zásadne obvinený, nie súd, ktorý je nepochybne pri úvahe, či nejaká zmena obvinenému prospieva, či vôbec nie, vedený i vlastnými hodnotovými predstavami. V smere uplatňovania zásady zákazu reformatio in peius najvyšší súd v stanovisku trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 102/2010 zo 6. decembra 2010 a v uznesení z 24. marca 2011, sp. zn. 1 Tdo V 19/2011, konštatoval vo vzťahu k rozsahu uplatňovania tejto zásady, že zmena k horšiemu môže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii (napr. namiesto odseku 4 sa použije odsek 5, hoci ide o rovnakú trestnú sadzbu, ale vyšší odsek je pre obvineného napriek tomu prísnejší, lebo to môže mať dopad na podmienené prepustenie a podobne), druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody, pričom takto široko koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu platí aj pre konanie o odvolaní. Z toho vyplýva, že zákaz reformatio in peius sa neobmedzuje len na výrok o treste, ale na akúkoľvek zmenu rozhodnutia, ktorou by sa zhoršovalo postavenie obžalovaného. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 To 2/2017 zo dňa 7.7.2017)

K odvolacej námietke obžalovaného, že v súčasnosti má celkový trest vo výške 4 roky a 3 mesiace, pričom vykonávaný trest prevyšuje spodnú aj vrchnú hranicu trestnej sadzby s poukazom na § 156 ods. 1, 2 Trestného zákona, je nevyhnutné sa vyjadriť, že súhrnný trest v zmysle § 42 Trestného zákona súd ukladá podľa zásad na uloženie úhrnného trestu v zmysle § 41 Trestného zákona. V takom prípade súd ukladá páchatelovi trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Teória trestného práva takýto prístup k trestaniu súbehu trestnej činnosti označuje ako aplikáciu absorpčnej zásady, kde vychádza z argumentácie, že páchatel spáchal ďalší trestný čin bez toho, aby bol varovaný odsudzujúcim rozsudkom (vyhlásením odsudzujúceho rozsudku resp. doručením trestného rozkazu) týkajúcim sa skoršieho trestného činu zo zbiehajúcich sa trestných činov.

V preskúvanom prípade okresný súd uložil obžalovanému súhrnný trest. Okresný súd postupoval správne v tom smere, že v napadnutom rozsudku nezahrnul do súhrnného trestu trest uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/89/2018 zo dňa 18.1.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 6To/52/2019-210 zo dňa 29.10.2019, nakoľko ide o skutok z obdobia marec 2017 a zo dňa 27.1.2018, pričom dňa 22.11.2017 bol obžalovanému doručený trestný rozkaz vydaný dňa 27.10.2017 v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/46/2017, pričom doručenie trestného rozkazu má povahu vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, čo je na mieste interpretovať ako upozornenie pre obžalovaného, ktoré vylučuje existenciu súbehu, a teda nepôjde o zbiehajúcu sa trestnú činnosť so skutkom zo dňa 8.6.2016 v preskúvanom prípade.

Tu je však dôležité zdôrazniť, že z rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 6To/52/2019-210 zo dňa 29.10.2019 (č.l. 300a spisu, strana 6 rozsudku, súvisí so spisom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/89/2018) vyplýva, že v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016 bol dňa 17.3.2016 vydaný trestný rozkaz, ktorý bol obžalovanému doručený dňa 12.5.2016, pričom doručenie trestného rozkazu má povahu vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, čo znamenalo, že skutok zo dňa 21.6.2015 zo spisu sp. zn. 29T/37/2016 a skutok z mesiaca marec 2017 zo spisu sp. zn. 31T/89/2018 nemohli byť v súbehu.

To je relevantné aj pre preskúvaný prípad, nakoľko skutok zo dňa 21.6.2015 zo spisu sp. zn. 29T/37/2016 a skutok zo dňa 8.6.2016 v preskúvanom prípade nemôžu byť v súbehu, keďže dňa 12.5.2016 bol obžalovanému doručený trestný rozkaz vydaný dňa 17.3.2016 v konaní Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016, pričom doručenie trestného rozkazu má povahu vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku, čo je na mieste interpretovať ako upozornenie pre obžalovaného, ktoré vylučuje existenciu súbehu, a teda nepôjde o zbiehajúcu sa trestnú činnosť. To znamená, že okresný súd vôbec nemal ukladať súhrnný trest.

Avšak odvolací súd nemohol ani pri aplikácii revízneho princípu upraveného v § 317 ods. 1 Trestného poriadku napraviť uvedený nedostatok, nakoľko musel rešpektovať princíp zákazu reformatio in peius

zakotvený v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, a to s poukazom na skutočnosť, že prokurátor odvolanie nepodal, pričom k odvolaciemu prieskumu došlo len na základe odvolania obžalovaného. Judikatúra a právna teória definuje účel princípu zákazu reformatio in peius ako ochranu pred tým, aby sa právo na podanie opravného prostriedku stalo do značnej miery formálnym, kedy síce určité osoby by mali právo podávať opravné prostriedky, ale z obavy, že toto právo by sa mohlo obrátiť proti nim, by ho radšej nevykonávali. Za zmenu k horšiemu v neprospech obvineného je potom nevyhnutné považovať akúkoľvek zmenu a v ktoromkoľvek výroku (o vine - v skutkovej vete, jej právnom posúdení, o treste - použitie všetkých ustanovení pri ukladaní trestu, o ochrannom opatrení a o škode), pokiaľ zhoršuje postavenie obvineného a priamo sa ho dotýka, bez ohľadu na to, o ktorej otázke z tých, o ktorých sa v trestnom konaní rozhoduje, bolo v danom prípade rozhodované. Týka sa to aj zrejmych nezákonností v týchto výrokoch, ktoré by bolo možné napraviť iba v prípade, ak by opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený v neprospech obvineného.

V preskúvanom prípade je dôležité vysvetliť, že okresný súd uložil súhrnný trest na dolnej hranici upravenej zákonnej trestnej sadzby v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov, pričom zmena v prípade neukladania súhrnného trestu a nezrušenia výroku o treste uloženom skorším rozsudkom by viedla k tomu, že trest by bol uložený na dolnej hranici upravenej zákonnej trestnej sadzby v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov a zmienený výrok o treste odňatia slobody v trvaní 75 dní z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/37/2016 zo dňa 5.3.2018 v spojení s uznesením zo dňa 13.5.2020 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/41/2020 zo dňa 3.9.2020 by zostal nedotknutý, čo by predĺžilo obžalovanému celkový výkon trestu odňatia slobody o 75 dní.

Na verejnom zasadnutí zo dňa 7.9.2021 obžalovaný prostredníctvom obhajcu navrhol, aby krajský súd vec vrátil a zaviazal okresný súd, aby vyniesol rozhodnutie až po právoplatnosti rozhodnutí o obnove konania v spisoch sp. zn. 31T/89/2018, sp. zn. 6To/52/2019 a sp. zn. 29T/64/2019, čo však nie je relevantné pre preskúvaný prípad, nakoľko k spáchaniu skutkov v uvedených spisoch došlo až po tom, ako obžalovaný už bol varovaný dňa 22.11.2017 (č.l. 217 spisu) doručením trestného rozkazu Okresného súdu Galanta sp.zn. 2T/46/2017-216 zo dňa 27.10.2017 (č.l. 216 spisu), čo sa z právneho hľadiska posudzuje už ako recidíva.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.6.2015).

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

K odvolacej námietke obžalovaného, že trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov svojim rozsahom povyšuje represívnu stránku trestu nad jeho výchovnou stránkou, je na mieste sa vyjadriť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť na

ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy (prevencia). Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. V preskúvanom prípade uložený trest vychádza z princípu súčasnej aplikácie generálnej prevencie, individuálnej prevencie a zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatela. Obžalovanému bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 156 ods. 2 Trestného zákona. To znamená, že uvedený trest už nie je možné viac znížiť. Nemožno sa teda stotožniť s odvolacím argumentom obžalovaného, že by v uloženom treste prevažovala represia.

K výroku o treste:

Podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona : Odňatím slobody na jeden rok až tri roky sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) na chránenej osobe, alebo
- b) z osobitného motívu.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona: Ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Odvolací súd ustálil, že okresný súd nepochybil ani postupom v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a jeho povesť.

Odvolací súd, rešpektujúc princíp zákazu reformatio in peius za situácie existencie súhrnného trestu, nemohol vypustiť priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchal viac trestných činov). Okresný súd správne ustálil, že neexistuje žiadna poľahčujúca okolnosť a existuje priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený).

Rovnako okresný súd v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil prevažujúci pomer priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona. Trestná sadzba vyplývajúca z ustanovenia § 156 ods. 2 Trestného zákona je 1 rok až 3 roky. Po úprave v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona trestná sadzba je od 1 roka a 8 mesiacov do 3 rokov.

Odvolací súd, rešpektujúc princíp zákazu reformatio in peius, nemohol zrušiť súhrnný trest a sám rozhodnúť o uložení trestu. Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov.

Nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, a to s poukazom na rozsudok Okresného súdu Galanta sp.zn. 29T/196/13 zo dňa 9.10.2013 právoplatný 9.10.2013, kde uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na 4 roky v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia bol vykonaný dňa 2.12.2013.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.